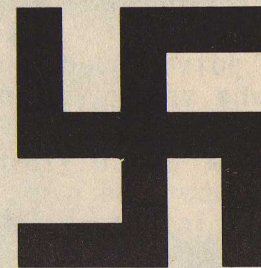

GEORGE LINCOLN ROCKWELL

"ΕΝ ΤΟΥΤΩ ΝΙΚΑ"

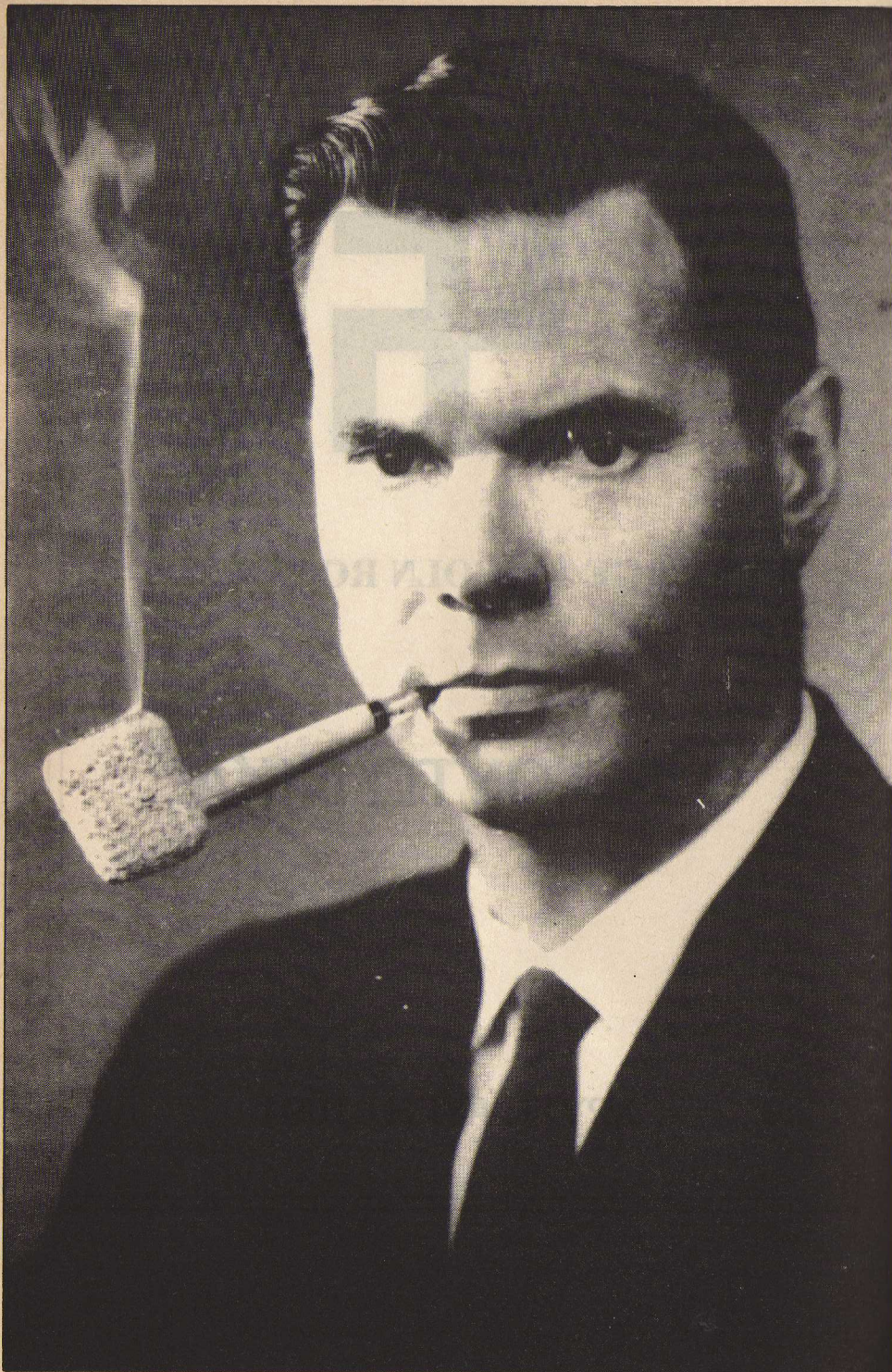
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ - 1991

GEORGE LINCOLN ROCKWELL

"ΕΝ ΤΟΥΤΩ ΝΙΚΑ"

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ - 1991

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ - "ΣΚΗΝΕΣ ΑΠΟ ΜΙΑ ΖΩΗ"

Το βαρκάκι τρανταζόταν και έτριζε έτοιμο να διαλυθεί από στιγμή σε στιγμή. Ο Ατλαντικός μούγκριζε και έριχνε συνεχώς καινούργιους όγκους νερού πάνω του μουσκεύοντας τους δυο επιβάτες του ως το κόκκαλο. Ήταν φανερό ότι παράδερνε έρμαιο των κυμάτων και μπορούσε θαυμάσια να παρασυρθεί στ'ανοιχτά του ωκεανού - Φεβρουάριο μήνα ! - αν βέβαια δεν τσακιζόταν στους υφάλους που περιτριγύριζαν το νησί Σάουθπορτ, στα ανοιχτά του Μείν, γύρω από το οποίο οι δυο φιλόδοξοι ιστιοπλόοι επιχειρούσαν να πλεύσουν. Οι επιβάτες ήταν πολύ νέοι... όχι, ήταν παιδιά δεκατεσσάρων, το πολύ δεκαπέντε χρονών και επιπλέον το σκάφος δεν ήταν ιστιοπλοϊκό αλλά... δεν είναι δυνατόν! Ήταν ένα... κωπηλατικό σκιφ! Με σκιφ τέτοιο καιρό! Και πώς δεν βρίσκονται στον πάτο ακόμη ; Αδύνατον! Επιπλέον το παιδί στο μπροστινό μέρος της βάρκας φάνταζε παράξενο, σχεδόν τρομακτικό, μ'εκείνη την έκφραση απόλυτης ευχαρίστησης απλωμένη στα λεπτά χαρακτηριστικά του και με τα μάτια του να λάμπουν μ'ένα τρόπο που ο καπετάνιος μας δεν είχε αντικρύσει ποτέ του. Φαινόταν να το ευχαριστιέται απεριόριστα!

Λίγη ώρα αργότερα το αγόρι - Τζωρτζ Λίνκολν Ρόκγουελ ήταν τ'ονομά του - πήδησε στην άσπρη άμμο της ακτής, τραβώντας το βαρκάκι μαζί με τον αδελφό του που βρισκόταν σε κατάσταση σοκ σε στέρεο έδαφος. Αδιαφορώντας για το κρύο και την υγρασία που τον έκανε να τρέμει, αδιαφορώντας για τον αδελφό του, που, άσπρος σαν χαρτί συνέχιζε να βγάζει άναρθρους φθόγγους - τα λόγια μιας προσευχής ίσως - κοίταζε τη θάλασσα με το αστραφτερό βλέμμα που έπαιρνε οποτεδήποτε αντιμετώπιζε κάτι εξαιρετικά επικίνδυνο. Ένοιωθε υπέροχα.

- Αδύνατον, έ ; Ωραία! Να που το κάναμε!

Ο πληθυντικός ήταν περιττός. Ο αδελφός του είχε λιποθυμίσει.

"Λίγο μ' ενδιαφέρει το κοινό, το συνηθισμένο και πάνω απ' όλα αυτό που περιγράφεται με τη λέξη "δυνατόν". Αλλά όταν αντιμετωπίζω μια τεράστια πρόκληση, όχι μόνο αυξάνει πολύ το ενδιαφέρον μου, αλλά και η δυναμή μου φαίνεται να αυξάνει πολύ πέρα από τις δυνατότητές μου. Σε κάθε τέτοια περίπτωση έχω κατανικήσει το υποτίθεται "αδύνατον".

Το βαρύ δίκινητήριο 'Αλμπατρος δεν δικαιολογούσε το όνομά του. Με τον ένα κινητήρα εκτός λειτουργίας εδώ και πολλή ώρα, λόγω φωτιάς, παράδερνε στη θύελλα σαν μια χοντρή, άτσαλη πάπια που πάσχιζε να αποφύγει τα σκυλιά των κυνηγών. Ήταν και πάλι ο Βόρειος Ατλαντικός και ήταν και πάλι Φεβρουάριος. Το αεροπλάνο και οι τέσσερεις άνδρες που αποτελούσαν το πλήρωμά του βρίσκονταν εκατό περίπου μίλια από τις Νότιες ακτές της Ισλανδίας και είναι βέβαιο ότι οι τρεις απ' αυτούς, είτε πιστοί χριστιανοί είτε όχι, είχαν αρχίσει τις προσευχές από μέσα τους εδώ και πολλή ώρα.

Ο τέταρτος, ένας ψηλός τριαντάχρονος με λεπτά χαρακτηριστικά και παχύ μουστάκι φαινόταν να διασκεδάζει. Τα μάτια του έλαμπαν από ευχαρίστηση καθώς με δεξιολογία ρύθμιζε την πορεία του πληγωμένου αεροπλάνου του, ώστε να καταπονεϊται κάθε φορά λιγώτερο από τον θυελλώδη άνεμο που σφύριζε με μανία πίσω από τα λεπτά τοιχώματα της ατράκτου και έκανε το σκάφος να τρίζει ανατριχιαστικά και να τρέμει σε όλες του τις αρθρώσεις. Ο μαναδικός σε λειτουργία εννεακύλινδρος Σάικλον είχε εδώ και πολλή ώρα ξεπεράσει τα όρια ασφαλείας και τώρα πια μπορούσε να σταματήσει να προσφέρει τις υπηρεσίες του οποιαδήποτε στιγμή. Κάτι τέτοιο φυσικά με τις καιρικές συνθήκες που επικρατούσαν, θα έβαζε το αεροσκάφος στους καταλόγους των απωλειών του αμερικανικού Ναυτικού και θα έκανε τους συγγενείς των ανδρών του πληρώματος παραλήπτες ενός ωραίου μεταλλίου και μιας μικρής συντάξεως.

-Κύριοι, θα προσγειωθούμε στο Βεστμαννέγια.

Η ανακοίνωση αυτή του κυβερνήτη έφερε κάποια ανακούφιση στο πλήρωμα. Ο ασυρματιστής όμως σκέφτηκε ότι το Βεστμαννέγια δεν ήταν παρά ένας βράχος με μερικές εκατοντάδες κατοίκους στη μέση του ωκεανού και ότι ήταν αδύνατο να υπήρχε διάδρομος προσγειώσεως ικανός να δεχτεί το βαρύ δίκινητήριό τους. Και με τέτοιο καιρό και φορτωμένοι καθώς ήταν με βόμβες βυθού και καύσιμα...

Σε λίγα λεπτά οι χειρότεροι φόβοι του ασυρματιστή είχαν γίνει πραγματικότητα. Ο υποτιθέμενος διάδρομος προσγειώσεως δεν ήταν παρά μια επίπεδη χωμάτινη έκταση ούτε επτακόσια μέτρα μακριά, με κοφτερά βράχια και στις δύο άκρες του που εκείνη ειδικά τη μέρα σαρωνόταν από δυνατούς πλευρικούς ανέμους. Εδώ θα προσγειωνόντουσαν; ΑΔΥΝΑΤΟΝ!

Δυνατόν! Το τράνταγμα από την επαφή με το έδαφος ήταν τόσο δυνατό που οι άνδρες του πληρώματος νόμισαν ότι είχαν σπάσει με μιας όλα τα κόκκαλά τους. Ο κινητήρας μούγκρισε παραπονεμένα για την βάρβαρη μεταχείριση, αλλά άντεξε. Τρανταζόμενο συνέχεια το ταλαιπωρημένο αεροπλάνο φαινόταν να προχωρά ακάθεκτο προς τα βράχια στο τέλος του διαδρόμου που μεγάλωναν συνέχεια στο οπτικό πεδίο των ανδρών, οι οποίοι εξέφραζαν πλέον μεγαλόφωνα τις σκέψεις τους.

-Μα τι κάνει... Μα τι κάνει!

-Το 'λεγα εγώ ότι είναι τρελλός!

-Πάτερ ημών, ο εν τοις ουρανοίς...

Φρένα! Το αεροπλάνο στρίγγλιζε για άλλη μια φορά και ύστερα έκοψε ταχύτητα και σταμάτησε ΕΚΑΤΟΣΤΑ μακρύτερα από τα βράχια.

Ο πλωτάρχης του αμερικανικού Πολεμικού Ναυτικού Τζωρτζ Λίνκολν Ρόκγουελ πήδησε ευδιάθετος από το κόκπιτ αφήνοντας πίσω του τρία ζωντανά πτώματα. Σε άψογα Ισλανδικά ρώτησε έναν από τους εμβρόντητους ψαράδες που παρακολουθούσαν τη σκηνή εάν θα μπορούσε αυτός και το πλήρωμά του να βρουν ένα καλό κατάλυμα για τη νύχτα. Όταν πήρε καταφατική απάντηση επέστρεψε στο αεροπλάνο και πήρε τα προσωπικά του είδη. Μαζί με τους χάρτες και το βιβλίο των κωδίκων του α-

συρμάτου κρατούσε και ένα βιβλίο το οποίο τον τελευταίο καιρό δεν αποχωριζόταν ποτέ.

Το βράδυ, στη φιλόξενη ζέστη του λιτού δωματίου του ισλανδικού ψαράδικου πανδοχείου συνέχισε τις σημειώσεις του πάνω στο "Μάιν Κάμπφ".

"Αναρωτιόμουν για τον Αδόλφο Χίτλερ και τους Εθνικοσοσιαλιστές. Είχα μάθει ότι είχε δίκαιο σε ό,τι αφορούσε τους εβραίους. Ίσως να άξιζε να διάβαζα το βιβλίο του για να δω αν είχε δίκαιο και σε άλλα θέματα.

"Άρχισα να ψάχνω στα βιβλιοπωλεία του Σαν Ντιέγκο και τελικά βρήκα σ ένα από αυτά ένα αντίτυπο του "Μάιν Κάμπφ" καταχωνιασμένο στο πίσω μέρος του μαγαζιού. Το αγόρασα, πήγα σπίτι μου και κάθησα να το διαβάσω.

"Και αυτό ήταν το τέλος του Λίνκολν Ρόκγουελ, του "καλού παιδιού"-του ηλίθιου "Γκόιμ"-και η αρχή ενός τελείως διαφορετικού προσώπου.

"Το "Μάιν Κάμπφ" ήταν σαν έβρισκα ένα κομμάτι του εαυτού μου. Το χάος και η αταξία και η διανοητική σύγχυση με απογοητεύουν αφάνταστα και για πολλά χρόνια υπέφερα προσπαθώντας να εξερευνήσω το απύθμενο φιλοσοφικό, κοινωνικό και πολιτικό "ανακάτωμα" του κόσμου και τις ακόμα πιο συγκεχυμένες εξηγήσεις που προσφέρουν οι θρησκείες και η κοινωνιολογία. Ξανά και ξανά έλεγα στον εαυτό μου "θα ΠΡΕΠΕΙ να υπάρχει κάποιο νόημα, κάποια λογική σχέση αιτίου και αιτιατού ανάμεσα στα κοινωνικά και στα πολιτικά φαινόμενα-και στο πώς φτάσαμε εδώ που βρισκόμαστε σήμερα". Αλλά κανένας άνθρωπος, κανένα βιβλίο ούτε και το μυαλό μου μπορούσαν να βρουν αρχή και τέλος σε όλα αυτά τα πράγματα. Απλούστατα υπέφερα από το ακαθόριστο, καταθλιπτικό συναίσθημα ότι τα πράγματα ήταν τρόπον τινά "λάθος"-δεν ήξερα όμως ακριβώς πώς - και ότι θα πρέπει να υπάρχει κάποιος τρόπος ώστε να διαγνωσθεί η "ασθένεια" και οι αιτίες της και να γίνουν λογικές συντονισμένες προσπάθειες για να διορθωθεί αυτό το "λάθος".

"Ήμουν καθηλωμένος, υπνωτισμένος. Δεν μπορούσα να αφήσω για λίγο το βιβλίο χωρίς να με πιάσει μια τρομερή ανυπομονησία να το ξαναπιάσω

στα χέρια μου. Το διάβαζα καθώς πήγαινα στη βάρη, το έπαιρνα μαζί μου στο αεροπλάνο και το διάβαζα πάνω στο τραπέζακι των χαρτών, ενώ ταυτόχρονα έδινα διαταγές σε ολόκληρη τη μοίρα που πετούσε γύρω μου, από τον ασύρματο. Το διάβαζα καθώς περνούσαμε πάνω από τον πορθμό του Κορονάντο. Το διάβαζα το βράδυ, μέχρι το επόμενο πρωί. Όταν το τελείωσα το άρχισα πάλι, και ξαναδιάβασα κάθε λέξη, υπογραμμίζοντας και σημειώνοντας ιδιαίτερα μαγευτικά αποσπάσματα. Το μελέτησα, το σκέφτηκα, αναρωτήθηκα για την απόλυτη, απερίγραπτη μεγαλοφυΐα που διαφαινόταν πίσω από τις γραμμές του.

"Πώς μπορούσε ένας ολόκληρος κόσμος να αγνοεί ένα τέτοιο βιβλίο και μάλιστα όχι μόνο να μην έχει ιδέα για το περιεχόμενό του, αλλά να το βρίζει και να το καταριέται και να το μισεί και να υποκρίνεται ότι ήταν ένα σχέδιο για την "κατάκτηση του κόσμου", ενώ στην πραγματικότητα είναι το πλέον προφανές και λογικό σχέδιο για την ΣΩΤΗΡΙΑ του κόσμου που είχε γραφτεί ποτέ; Κανείς δεν το είχε διαβάσει, αναρωτιόμουν, από όλους αυτούς που διαδίδουν ότι είναι το έργο ενός "παρανοϊκού"; Πώς θα μπορούσαν λογικοί άνθρωποι να καταπιούν μια τέτοια συκοφαντία πρώτου μεγέθους; Γιατί το μισούσαν οι εβραίοι, αλλά γιατί να το μισούν και οι ομόφυλοί μου;

"Το διάβασα ξανά και το μελέτησα ακόμη περισσότερο. Σιγά σιγά, κομματάκι με κομματάκι, άρχισα να καταλαβαίνω. Κατενόησα ότι ο Εθνικοσοσιαλισμός, η εικονοκλαστική κοσμοθεωρία του Αδόλφου Χίτλερ, ήταν η θεωρία του επιστημονικού, φυλετικού ιδεαλισμού. Στην πραγματικότητα επρόκειτο για μια νέα "θρησκεία" των καιρών μας. Είδα ότι ζούσα σε μια εποχή εμφανίσεως μιας έννοιας η οποία όπως και μια άλλη δυο χιλιάδες χρόνια πριν από την εποχή μας, προσέφερε μια νέα "προσέγγιση" απέναντι στα πράγματα και, όπως και εκείνη, θα ονομαζόταν "θρησκεία". Συνειδητοποίησα ότι αυτή η νέα και υπέροχη θεωρία της επιστημονικής αλήθειας εφαρμοζόταν αμείλικτα και στον ίδιο τον άνθρωπο, αλλά και στη φύση και στην ανόργανη ύλη και ακόμη ότι ήταν το μόνο

πράγμα το οποίο θα μπορούσε να σώσει τον άνθρωπο από την αυτοϋποβάθμισή του, η οποία επραγματοποιείτο με την υλική πολυτέλεια, με την κοντόφθαλμη εγωιστική ικανοποίηση των χαμηλωτέρων ενστίκτων και με την φυλετική παρακμή. Η θεωρία του Αδόλφου Χίτλερ ήταν κατά κάποιον τρόπο ο "Χριστιανισμός" της εποχής μας και ο ίδιος ο Αδόλφος Χίτλερ ήταν ο νέος "Σωτήρας" που εστάλη σε μια καταρρέουσα ανθρωπότητα από μια ανεξίτηλη Πρόνοια. Η "σταύρωση" του Χίτλερ και της Γερμανίας ήταν μέρος του σχεδίου αυτού του άγνωστου Οντος...

"...Η πιο μισητή και καταδιωκόμενη ιδέα δυο χιλιάδες χρόνια πριν ήταν ο Χριστιανισμός και ο πιο μισητός και συκοφαντημένος άνθρωπος στη γη ήταν ο Ιησούς Χριστός. Οι οπαδοί του καταδιώκονταν άγρια και εδολοφονούντο από τους "καλούς", "λογικούς" ανθρώπους, οι οποίοι ήταν βέβαιοι ότι οποιοσδήποτε ήταν καλός στο μυαλό του θα μπορούσε να δει ότι η Ρώμη και η Αυτοκρατορία ήταν τα πιο σταθερά, τα πιο ουσιαστικά πράγματα στον κόσμο. Κατάλαβα ότι ο σημερινός Μαρξιστικό-Δημοκρατικός κόσμος είναι μια άλλη "Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία" και οι σημερινοί Εθνικοσιαλιστές είναι οι πρώτοι "Χριστιανοί". Αυτό που συμβαίνει είναι κάτι πολύ περισσότερο από μια μάχη για πολιτική επικράτηση στα πλαίσια της σημερινής πολιτικής και κοινωνικής καταστάσεως-είναι η προσπάθεια για το τελικό τσάκισμα και την καταστροφή μιας κοινωνίας, η οποία έχει γίνει τόσο σάπια, ώστε να ανέχεται ή και να αγαπά ακόμη τους Μαρξιστές και φιλελευθέρους καταστροφείς της, και η απελπιστική αργή ανάπτυξη μιας νέας Εθνικοσοσιαλιστικής κοινωνίας, η οποία θα την αντικαταστήσει ακόμη και αν ο Εθνικοσιαλισμός είναι σήμερα, όπως ο Χριστιανισμός κάποτε, η πιο "μισητή" και επίφοβη θεωρία πάνω στη γη".

Η γυναίκα που έκανε την εμφάνισή της εκείνο το πρωινό του Φεβρουαρίου του 1959 στην αίθουσα αναμονής των ισλανδικών αερογραμμών του αεροδρομίου της Νέας Υόρκης, άφησε άναυδους τους παρισταμένους αρσενικούς. Είχε το σώμα μιας Γαλ-

λίδας μαννεκέν, αλλά ήταν πολύ ψηλότερη, πάνω από ένα και ογδόντα. Το αριστοκρατικό της πρόσωπο με τα βαθιά μπλε μάτια το πλαισίωνε ένας χείμαρρος από ανοιχτόξανθα μαλλιά. Ήταν ντυμένη άψογα. Οι πιο τολμηροί όμως, που είχαν ήδη αρχίσει να κάνουν μερικά βήματα προς το μέρος της, σταμάτησαν εκεί που βρισκόντουσαν όταν είδαν την έκφραση του προσώπου της, έκφραση που έλεγε ότι δεν είχε ούτε καιρό, ούτε διάθεση για παιχνίδια και ότι την απασχολούσαν σοβαρές σκέψεις. Επιπλέον - ω τη δυστυχία για τους "άνετους" Αμερικανούς επίδοξους εραστές - δαπίστωσαν λίγο αργότερα ότι συνοδευόταν από έναν ψηλό άνδρα με σκυθρωπή έκφραση και από τέσσερα ξανθόμαλλα παιδιά. Σίγουρα δεν επρόκειτο για ευτυχισμένο οικογενειακό ταξίδι αναψυχής. Η επιθυμία μετέλλαξε σε περιέργεια και όλοι έστησαν αυτί για να πιάσουν κάτι από τη χαμηλόφωνη συνομιλία του ζευγαριού.

- Σου ξαναλέω ότι είναι η μόνη λύση, έλεγε ο άνδρας.

- Μα πώς θα φύγω; Εσύ τι θα κάνεις; Θα σε σκοτώσουν... Ήταν έτοιμη να βάλει τα κλάμα-τα.

- Δεν υπάρχει κίνδυνος. Αλλά εσύ και τα παιδιά πρέπει να φύγετε από την Αμερική.

- Ω, Τζωρτζ, σε παρακαλώ, σταμάτα αυτή την τρέλλα... Ελα μαζί μας. Ο πατέρας μου ξέρει όλο τον κόσμο στην Ισλανδία... Θα σου βρει μια καλή δουλειά... Σε παρακαλώ...

Δεν υπήρχε πια δρόμος συννενοήσεως. Δεν μπορούσε να καταλάβει. Όταν έφτασε η ώρα της αναχωρήσεως την έπιασε υστερία.

- Είναι τρέλλα... Είσαι τρελλός..., του φώναζε ανάμεσα στους λυγμούς της. Κανείς δεν θα σου δώσει δουλειά τώρα πια! Πώς θα ζήσεις; Είναι αδύνατον, μ'ακούς; ADYNATON!

Κοιτάζοντας το αεροπλάνο που έπαιρνε δυτική κατεύθυνση ο Τζωρτζ Λίνκολν Ρόκγουελ, 41 χρονών, πλωτάρχης εν εφεδρεία του αμερικανικού Ναυτικού, παρασημοφορημένος βετεράνος του Β' Παγκ. Πολέμου και τώρα ζηλωτής της θρησκείας του 20ου Αιώνα, διέπιστωσε ότι το πρόσωπο του είχε πλημμυρίσει δάκρυα.

" Καθώς περπατούσα άσκοπα στο σιωπηλό και άδειο σπίτι, με την ηχώ των βημάτων μου να υπογραμμίζει την απόλυτη μοναξιά μου, μπήκα στον πειρασμό να νομίσω ότι αυτό ήταν το χειρότερο που μπορούσε να μου συμβεί στη ζωή...

"...Όμως βαθειά μέσα μου ήξερα ότι υπήρχε ακόμη περισσότερη οδύνη μέχρι να μπορέσω με βεβαιότητα να πω ότι το χειρότερο είχε περάσει. Δεν κερδίζει κανείς έναν ολόκληρο κόσμο με συνηθισμένες αγωνίες και λύπες, αλλά μόνο αφού έχει υπομείνει και ξεπεράσει τις μεγαλύτερες τραγωδίες και δυστυχίες τέτοιες που θα μπορούσαν να τσακίσουν και τους Ολύμπιους θεούς...

"...Ένα πρωινό πήγα στο ταχυδρομείο όπου υπήρχε ένα μεγάλο δέμα για μένα. Ήταν από τον Τζέιμς Κ. Γουόρνερ, έναν από τους πρώτους υποστηρικτές μας. Μέσα βρήκα, πολύ προσεκτικά διπλωμένα μια τεράστια Εθνικοσοσιαλιστική σημαία, έξι μέτρα μήκος. Ίσως ήταν κι αυτό ένα σημάδι του πεπρωμένου από αυτά που είχα συνηθίσει να περιμένω.

" Αυτό ήταν, δεν υπήρχε αμφιβολία. Γύρισα στο σπίτι και κρέμασα την όμορφη παντιέρα κατά μήκος ολόκληρου του τοίχου του καθιστικού. Στο κέντρο έβαλα ένα ανάγλυφο πορτραίτο του Αδόλφου Χίτλερ. Από κάτω έβαλα μια μικρή βιβλιοθήκη και επάνω της άναψα τρία κεριά, για να κάνω ένα βωμό στον Αδόλφο Χίτλερ.

" Εκλείσα τα παραθυρόφυλλα και στάθηκα μπροστά στον καινούριο μου βωμό. Για πρώτη μου φορά, από τότε που έχασα την χριστιανική πίστη μου, είχα την εμπειρία ενός χειμαρρου αισθημάτων από εκείνους που ποτέ δεν θα νοιώσουν οι σύγχρονοι, στείροι, άθεοι "διανοούμενοι", αλλά που κυριολεκτικά συγκλόνιζαν τη γη για ολόκληρους αιώνες: είχα μια "θρησκευτική εμπειρία". Στεκόμουν εκεί, στο φως των κεριών που τρεμόπαιζαν, μέσα στην απόλυτη σιγή, χωρίς κανείς από αυτούς που ζούσαν γύρω μου να ξέρει ή να ενδιαφέρεται για το τι κάνω.

" Ξανάφερα στο νου μου τα λόγια του Αρχηγού: "Όταν οι ανθρώπινες καρδιές ραγίζουν, και οι ανθρώπινες ψυχές απελπίζονται, οι μεγάλοι νι-

κητές της αδυναμίας και της αγάπης, της ντροπής και της μιζέριας, της πνευματικής σκλαβιάς και της σωματικής ανημπορίας τους κοιτάζουν από τα βάθη του παρελθόντος και δίνουν το χέρι τους στους λιγόψυχους θνητούς. Αλοίμονο σ'αυτούς που δεν θα πιάσουν αυτό το χέρι!"

Ήταν 3 Ιουλίου 1960. Ο Τζωρτζ Λίνκολν Ρόκγουελ, αρχηγός του Αμερικανικού Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος θα μιλούσε εκείνο το απόγευμα στο Εθνικό Πάρκο της Ουάσιγκτον, απέναντι ακριβώς από το Καπιτώλιο, στην καρδιά της πόλης. Μισή ώρα περίπου νωρίτερα από την προαναγγελθείσα ώρα είχε ήδη συγκεντρωθεί αρκετός κόσμος που είχε έρθει για να ακούσει τον Ρόκγουελ να μιλά. Εκ πρώτης όψεως δεν φαινόταν ότι θα υπάρξουν φασαρίες. Όμως ο Ρόκγουελ ήξερε καλύτερα.

Υστερα από ένα μπαράζ απειλητικών και υβριστικών τηλεφωνημάτων που, όσο πλησίαζε η μέρα της συγκεντρώσεως όλο και πυκνωνε και ιδιαίτερα ύστερα από ένα τηλεφώνημα από τον διευθυντή του πάρκου ο οποίος τον ειδοποιούσε ανεπίσημα να αναβάλει τη συγκέντρωση, γιατί είχε πληροφορίες ότι οι εβραίοι από την Μπνάι Μπριθ - την κυριώτερη σιωνιστική οργάνωση - είχαν αποφασίσει να τελειώνουν "μια για πάντα" με τον Ρόκγουελ, ήταν σίγουρος ότι σήμερα θα του επιτίθεντο. Εκείνο που τον ανησυχούσε ήταν ότι δεν είχε παρά μόνο ένδεκα άνδρες για να περιφρουρήσει την συγκέντρωση, ή μάλλον δέκα άνδρες, γιατί με τη μεγάλη πείρα που είχε από τους ανθρώπους ήταν βέβαιος ότι αυτός εκεί ο καινούριος με το ύφος νταή και τους φαρδιούς ώμους που έλεγε συνέχεια πόσο του άρεσε να σκοτώνει εβραίους, θα λάκιζε με την πρώτη φασαρία. Λάθος του που του έδωσε περιβραχιόνιο. Τέλος πάντων... Κοιτάζοντας τους άνδρες με τα χακί πουκάμισα και τα περιβραχιόνια με τη σβάστικα διαπίστωσε με ικανοποίηση την παρουσία ανάμεσά τους εκείνου του ψηλού με το σβέρκο ταύρου, του Κέννεθ Μόργκαν, και λίγο παραπέρα τον μικροκαμωμένο, παραπλανητικά μειλίχιο Λούις Γιάλκι. Χαμογέλασε. Σ'αυτούς τους δυο μπορούσε να βασίζεται όσο και στον εαυτό του.

Λίγο παρακάτω ήταν οι αστυνομικοί. Ήταν αρκετοί και είχαν έρθει " κομπλέ ". Τα περιπολικά τα στόλιζαν τεράστια γκλόμπς και καραμπίνες με ελαστικά (;) σκάγια. Σ'ένα φορτηγάκι ήταν κλεισμένα τα λυκόσκυλα, δυσφορώντας από τη ζέστη. Τι θα έκαναν αν οι άνδρες του δεχόντουσαν επίθεση από έναν ένοπλο όχλο; Θα παρενέβαιναν ή θα έκαναν ότι δεν βλέπουν;

Η μήπως θα τους συνελάμβαναν τους ίδιους αντί για τους επιτιθεμένους;

Η εξέδρα είχε στηθεί. Τα τετρακόσια περίπου άτομα περίμεναν ανυπόμονα την ομιλία. Ανέβηκε και άρχισε.

-Λευκέ άνθρωπε, αφυπνίσου! Πολέμησε αυτούς που προωθούν τη νεγροποίηση της Αμερικής. Το ξέρεις ότι σε τριάντα χρόνια η Λευκή Φυλή θα είναι μια ασήμαντη μειονότητα στην πόλη αυτή;...

Σαν μια ορδή από ακρίδες, περισσότεροι από διακόσιοι εβραίοι νταήδες μαζεύτηκαν σιγά σιγά γύρω από την εξέδρα. Οι ακροατές, που κατάλαβαν τι γινόταν σκόρπισαν σαν κοπάδι από τρομαγμένα κοτόπουλα. Ο Ρόκγουελ και οι δέκα άνδρες του έμειναν μόνοι, περικυκλωμένοι από τον " περιούσιο λαό ". Ο Ρόκγουελ συνέχισε να μιλά, χωρίς καμιά αλλαγή στον τόνο της φωνής του. Όταν οι γιοι του Ισραήλ σιγουρεύτηκαν ότι ήταν αρκετοί, άρχισαν να φωνάζουν.

- Σκουπίδι! Κάθαρμα! Κατέβα να σε σκίσουμε μ...α!

Ήταν φανερό ότι θα του επιτίθεντο. Η αστυνομία τι έκανε; Κοιτάζοντας προς το μέρος τους, είδε ότι είχαν ΥΠΟΧΩΡΗΣΕΙ τουλάχιστον εκατό μέτρα από την προηγούμενη θέση τους. Εστρεψε ερωτηματικά το βλέμμα του στον επικεφαλής. Εκείνος το απέφυγε με χαμηλωμένο κεφάλι.

Μάλιστα. Αλλη μια αστυνομία υπέκυπτε σε κάποιο εκβιαστικό τηλεφώνημα " από ψηλά ". Ας είναι...

Πήρε στους εβραίους περισσότερο από μια ώρα μέχρι να αποφασίσουν να περάσουν από τα λόγια στην πράξη. Η λάμψη στα μάτια του και ο τόνος της φωνής του τους τρόμαζαν ενδόμυχα, παρά την τεράστια αριθμητική υπεροχή τους. Τελικά ένας α-

πίστευτα χοντρός ραββίνος με κοτσίδες και πλατύγυρο καπέλο έδωσε το σύνθημα.

- Τι τον κοιτάτε! ΣΚΟΤΩΣΤΕ ΤΟΝ!!!

Ορμησαν όλοι μαζί με μανία ενάντια στον πιο μισητό εχθρό τους. Ο Ρόκγουελ αρπάχτηκε από δεκάδες ζευγάρια χέρια και πετάχτηκε ανάμεσα σε μια ομάδα εβραίων που προσπαθούσαν να τον κατασπαράξουν.

Η μάχη συνεχιζόταν για πάνω από δέκα λεπτά όταν η αστυνομία, παρακινημένη από τις διαμαρτυρίες των θεατών αποφάσισε να επέμβει. Οι εβραίοι σκόρπισαν άτακτα, αναβάλλοντας επ'αόριστον την πραγματοποίηση των απειλών τους.

Ο Ρόκγουελ ανέβηκε ξανά στην εξέδρα και ολοκλήρωσε την ομιλία του κάτω από τα θυελλώδη χειροκροτήματα των αρχικών ακροατών του, οι οποίοι είχαν επανεμφανιστεί μόλις πέρασε ο κίνδυνος σαν σαλιγκάρια που βγαίνουν από τις κρυψώνες τους μετά την βροχή. Σ'αυτούς είχαν προστεθεί και πολλοί καινούριοι που είχαν εντυπωσιαστεί από το αποτέλεσμα της μάχης.

Τα συγχαρητήρια, οι προπόσεις και τα τηλεγραφήματα συμπαραστάσεως δεν έλεγαν να τελειώσουν. Εκατοντάδες αυτοί που ήθελαν να σφίξουν το χέρι του Ρόκγουελ το βράδυ της ίδιας μέρας. " Πόσοι απ'αυτούς είναι πραγματικά μαζί μου; " αναρωτήθηκε. Ήταν πολύ κουρασμένος. Λίγο πριν τις δώδεκα έφυγε για το μικρό διαμέρισμα που είχε νοικιάσει για να μένει όταν βρισκόταν στην Ουάσιγκτον. Είχε να κρατήσει μερικές σημειώσεις για το βιβλίο του.

" Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ένας άνθρωπος που έχει επιβιώσει ύστερα από όλες αυτές τις επιθέσεις - οικονομικές, ηθικές, φυσικές - θα δολοφονηθεί μόλις οι εβραίοι καταλάβουν ότι δεν υπάρχει κανένας άλλος τρόπος για να τον σταματήσουν. Οι εβραίοι δεν έχουν άλλη εκλογή. Είναι πολύ ένοχοι για ν'αφήσουν οποιονδήποτε να τους ξεσκεπάσει και να οργανώσει ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ αντίσταση εναντίον τους ".

"ΕΝ ΤΟΥΤΩ ΝΙΚΑ"

Η συνεχής επιτυχία σε οποιοδήποτε τομέα της ανθρώπινης δραστηριότητας δεν οφείλεται ποτέ μόνον στην τύχη.

Η επιτυχία ενός καθορισμένου σκοπού, είτε αυτός είναι να πάμε από το σημείο Α στο σημείο Β, είτε να χτίσουμε ένα σπίτι, είτε να στήσουμε μία εμπορική επιχείρηση είναι πάντοτε αποτέλεσμα τριών συνιστωσών:

α) Της διανοητικής ικανότητας να μπορούμε να συλλάβουμε το πρόβλημα, να προβλέψουμε τα εμπόδια και τις αντιδράσεις και να βρούμε τον καλύτερο τρόπο να τα υπερνικήσουμε.

β) Της θέλησης και της αποφασιστικότητας να κάνουμε ό,τι χρειαστεί για να πετύχουμε το σκοπό μας, αδιαφορώντας για τις αντιδράσεις.

γ) Των φυσικών προσόντων, δηλ. της σωματικής και πνευματικής δύναμης να επιβάλουμε και να φέρουμε εις πέρας το σχέδιο που το μυαλό μας συνέλαβε και η θέλησή μας αποφάσισε.

Αν μία από τις τρεις αυτές συνιστώσες λείπει, μπορούμε εύκολα να μαντέψουμε ότι η αποτυχία θα είναι η αναπόφευκτη κατάληξη των προσπαθειών μας.

Ένας διανοητικά ανάπηρος π.χ. δεν θα μπορέσει να αντιληφθεί τους διάφορους παράγοντες που επηρεάζουν την πορεία από το σημείο Α στο σημείο Β μιας ζούγκλας (φίδια, επικίνδυνα σαρκοβόρα, αρρώστειες κλπ). Δεν θα μπορέσει συνεπώς να καταλάβει ούτε τη χρησιμότητα εφοδίων όπως τα όπλα, οι χάρτες και τα φάρμακα και έτσι δεν θα φτάσει ποτέ στο σημείο Β, αδιάφορο πόσο δυνατή θέληση ή πόσο κτηνώδη δύναμη διαθέτει.

Ένας λιγόψυχος μπορεί να αντιληφθεί τους κινδύνους και να προετοιμαστεί για να τους αντιμετωπίσει. Μπορεί ακόμη να είναι και πολύ δυνατός στο σώμα. Θα αποτύχει όμως να φτάσει στο σημείο Β αφού η θέλησή του είναι τόσο αδύναμη ώστε να μη μπορέσει να αντιμετωπίσει τους αντιπάλους

που θα βρεθούν στο δρόμο του με την απαιτούμενη σκληρότητα: θα υποκύψει στον πρώτο απ'αυτούς που θα βρεθεί στο δρόμο του.

Ένας καχεκτικός αρρωστήρας θα υποκύψει κι αυτός, όσο πείσμα κι αν διαθέτει και όσο καλά εφοδιασμένος κι αν είναι.

Ο,τι συμβαίνει με τους αγώνες των ατόμων συμβαίνει και με τους αγώνες των πολιτισμών.

Δεκάδες πολιτισμοί αφανίστηκαν επειδή έχασαν ένα απ'αυτά τα τρία απαραίτητα στοιχεία.

Οι πρωτόγονες κοινωνίες συνήθως εξαφανίζονται όχι τόσο εξ αιτίας της έλλειψης θέλησης ή μυϊκής δύναμης, αλλά επειδή είναι ανίκανες να σχηματίσουν μια διανοητική εικόνα της κατάστασής τους. Καθώς ζούν μέσα στο σκοτάδι της άγνοιας και της πρόληψης, δεν μπορούν να αντιμετωπίσουν τις δυνάμεις της φύσης και υποκύπτουν σε θεομηνίες (σεισμούς, πλημμύρες, επιδημίες) που οι πιο πολιτισμένες κοινωνίες έχουν μάθει να υπερνικούν.

Από την άλλη μεριά, οι "πολιτισμοί" με όλα τα διανοητικά τους επιτεύγματα αφανίζονται κυρίως επειδή υστερούν σε θέληση, δηλαδή σ' αυτή την άγρια ορμή για επιβίωση και επικράτηση που οφείλει την ύπαρξή της η κοινωνία. Γίνονται "ανθρωπιστικές", εγωιστικές και μαλακές. Γίνονται αδύναμες και εξαρτώνται από μισθοφόρους για την άμυνά τους. Το πολεμικό πνεύμα της αυτοθυσίας και της τιμής των προπατόρων τους αντικαθίσταται από την ροπή προς το εύκολο και την πολυτέλεια που με υποκρισία την αποκαλούν "ανθρωπισμό".

Όταν ένας πολιτισμός φτάνει σε ένα τέτοιο στάδιο κατάρρευσης, μόνο ένα εξαιρετικά σπάνιο ιστορικό συμβάν μπορεί να σταματήσει την πλήρη κατάρρευση της κοινωνίας, καθώς η παρακμή της γίνεται μέρα τη μέρα πιο έκδηλη.

Μόνο όταν η ετοιμοθάνατη κοινωνία έχει ακόμα μέσα της αρκετή ζωική ενέργεια για να γεννήσει έναν πνευματικό γίγαντα, έναν σχεδόν θεό που έρχεται από τα παλιά για να ταραξεί τον πολιτισμό αυτό και να τον οδηγήσει έξω από την επιθανάτια πορεία του και σε πείσμα της αντίδρασης εκείνων που θέλουν να αυτοκτονήσουν και

ζητούν μόνο "ειρήνη" και την ευχάριστη χαύνωση του θανάτου, μόνον τότε μπορεί μια κοινωνία να αναστηθεί ξανά.

Ο Άριος πολιτισμός πέρασε από το σημείο μη επιστροφής στο δρόμο του προς την εξαφάνιση κάποια στιγμή μέσα στον δέκατο ένατο αιώνα. Αυτό το παρατήρησαν μεγάλοι μελετητές όπως ο SPENGLER, ο CHAMBERLAIN και άλλοι.

Αν δεν υπήρχε η απίστευτη, θαυμαστή εμφάνιση του Αδόλφου Χίτλερ στο ιστορικό προσκήνιο την τελευταία δυνατή στιγμή, ο μόνος δρόμος που θα μπορούσε να ακολουθήσει ένας ευφυής, διορατικός και ευαίσθητος άνθρωπος περιβαλλόμενος από έναν τόσο αηδιαστικό πολιτισμό θα ήταν η αξιοπρεπής απομόνωση και η αναμονή του θανάτου σαν μόνο μέσο απαλλαγής από την συντριπτική πραγματικότητα μιας εξεβραϊσμένης κοινωνίας που πορεύεται με ταχύτητα πίσω στη ζούγκλα στο όνομα του "ανθρωπισμού".

Η εμφάνιση όμως του Αδόλφου Χίτλερ στο ιστορικό προσκήνιο αποδεικνύει ότι υπάρχει ακόμα στον Άριο πολιτισμό αρκετή σπίθα αυτοθυσίας και δημιουργίας για να επιτρέψει ίσως άλλα χίλια χρόνια επιβίωσης του Άριου.

Αυτή η απείρωσ πολύτιμη σπίθα όμως δεν θα γίνει ποτέ φωτιά και θα εξαφανιστεί γρήγορα στα σκοτάδια του χάους, όσο η ελάχιστη μειοψηφία που είναι αρκετά φωτισμένη για να κατανοήσει τη σημασία του έργου του, παραμένει εγωιστική, δειλή και απρόθυμη να μετατρέψει τη σπίθα αυτή σε φωτιά δημιουργικού πολιτισμού προτού να 'ναι για πάντα πολύ αργά.

Μέχρι σήμερα, η τρομερή τιμωρία που επιβλήθηκε στους ήρωες που ακολούθησαν τον Αδόλφο Χίτλερ από τις εβραϊκές δυνάμεις της παρακμής και της καταστροφής τρομοκράτησε τόσο πολύ τον κόσμο που ακόμα κι αυτοί που μπορούν να δουν και να κατανοήσουν τον κίνδυνο για την ανθρωπότητα και τον δρόμο της σωτηρίας που έδειξε ο Αδόλφος Χίτλερ είναι τόσο πολύ προσκολλημένοι στη ζωύλα τους και τις ανέσεις τους που δεν τολμούν να αδράξουν την ιερή σπίθα της Αρίας επιβίωσης και

να τη δυναμώσουν με την πνοή της ζωής τους, προτού χαθεί.

Η Άρια, λευκή ανθρωπότητα βρίσκεται στο χείλος του σκότους και του αφανισμού. Μέσα στο σκοτάδι αντικρύζει σπαρμένα τα κουφάρια άλλων ατάρεσκων πολιτισμών που νόμισαν ότι τα ξέρουν όλα και που παρασυρμένοι από την πομπώδη εξωτερική εμφάνισή τους δεν μπόρεσαν να δουν το τέλος που πλησίαζε με γοργά βήματα. Δεν μπόρεσαν να κατανοήσουν ή να αντικρύσουν κατάρματα την ολοκληρωτική απειλή της αυξανόμενης αδυναμίας τους και του "ανθρωπισμού", δεν μπόρεσαν να επιστρατεύσουν την ολοκληρωτική θέληση που ήταν απαραίτητη για να αναστραφεί η μοιραία πορεία προς το θάνατο και τη λήθη. Ήταν όλοι πολύ οκνηροί και εγωϊστές, άπληστοι και δειλοί για να αγκαλιάσουν το κήρυγμα των ελάχιστων που προφήτευαν την καταστροφή και προσπαθούσαν να αντιδράσουν. Αντί γι' αυτό, τους έκαιγαν, τους σταύρωναν, τους λιθοβολούσαν ή τους υποχρέωναν να πιούν το κώνειο.

Αν ύστερα από χίλια χρόνια υπάρχει ακόμα ιστορία και άνθρωποι ικανοί να την μελετούν, θα απορούν όταν θα διαπιστώνουν την πεισματική άρνηση του Άριου να χρησιμοποιήσει την συντριπτική υπεροχή του σε δύναμη και γνώση και το θεϊκό δώρο της παρουσίας του Αδόλφου Χίτλερ για να σωθεί από την πιο αποτρόπαια σκλαβιά στο ζυγό μιας σχετικά μικρής συμμορίας απο αηδιαστικούς, παθολογικά ανισόρροπους, αδύναμους, δειλούς, αλαζόνες και καταπιεστικούς Εβραίους.

Τα σημερινά μας προβλήματα δεν είναι πλέον "αμερικάνικα" προβλήματα, "βρετανικά" προβλήματα, "γαλλικά", "γερμανικά" ή "ευρωπαϊκά" προβλήματα. Είναι προβλήματα ΕΠΙΒΙΩΣΗΣ ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΛΕΥΚΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑΣ.

Βάσει ποιάς λογικής μπορούμε να θεωρούμε πιο σημαντικό το ζήτημα ότι ο Bartholomew, Hans, Pierre, Franco, John ή Κώστας; "...

Ο πλανήτης μας βρίθκει από έγχρωμα όντα που υπερέχουν από εμάς αριθμητικά περισσότερο από τέσσερα προς ένα, και εμείς διδασκόμαστε ότι αυτές οι κατώτερες μορφές ζωής είναι "ίσοι" μ'

εμάς και μπορούν να ψηφίζουν και ν' αποφασίζουν για την ελευθερία μας, για τη ζωή μας και για την τιμή μας. Βάσει των αρχών του "πατριωτισμού" και της "δημοκρατίας", εγώ ο G. L. Rockwell, εξαναγκάζομαι να σέβομαι και να φροντίζω τις πιο κατώτερες μορφές της ζούγκλας, αφού για κακή μου τύχη γεννήθηκαν σε αμερικανικό έδαφος, επειδή βέβαια είναι "Αμερικανοί" και όλοι "αγαπάμε την Αμερική", έτσι δεν είναι;

Μήπως θα έπρεπε να πεθάνω κιόλας γι' αυτά τα άθλια κτήνη; Μήπως ακόμα θα έπρεπε να δολοφονήσω εκατομμύρια από τους καλύτερους εκπρόσωπους της δικιάς μου φυλής επειδή μια κλίκα Εβραίων στο Χόλυγουντ μας διδάσκει ότι οι "Αμερικανοί" πρέπει να μισούν τους "Γερμανούς";

Μήπως το μόνο πράγμα στο οποίο θα πρέπει να είμαι αφοσιωμένος είναι ένα κομμάτι γης και ο πατριωτισμός μου σταματά στα σύνορα με τον Καναδά;

Ίσως όμως θα πρέπει να είμαι πιστός στην "αμερικανική ιδέα" και γι' αυτήν θα πρέπει να κάνω πόλεμο ενάντια στις γυναίκες και τα παιδιά της Γερμανίας. Αλλά όταν αναρωτιέμαι τι ακριβώς είναι αυτή η "αμερικανική ιδέα", βρίσκω ότι δεν είναι τίποτ' άλλο από την εκούσια υποταγή μου στην εβραϊκή καθοδήγηση σ' όλους τους τομείς της ζωής μου: στην πολιτιστική μου έκφραση, στην πολιτική, στην θρησκεία, στην διασκέδασή μου, ακόμα και στη σεξουαλική μου ζωή.

Λοιπόν όχι, όλ' αυτά είναι ανοησίες!

Το μόνο πράγμα στο οποίο μπορώ να είμαι πιστός μέχρι θανάτου -και αυτή είναι η μονη πίστη που έχει σημασία- είναι η φυλετική, και ως εκ τούτου πολιτιστική, αδελφότητα με το δικό μου λαό, αδιάφορο το πού έτυχε να γεννηθεί ο καθένας μας!

Όταν αυτή η πίστη δοκιμάζεται τόσο σκληρά, όταν ο λαός μου κινδυνεύει, είναι τερατώδες να υποκρινόμαστε ότι θα πρέπει να είμαστε εχθροί μεταξύ μας επειδή χωριζόμαστε από υποθετικές-συννοριακές γραμμές και ότι μόλις μια συμμορία από διεθνείς Εβραίους μας ντοπάρει με τον κατάλληλο τρόπο, εμείς, οι Αριοι, θα πρέπει

να αλληλοσκοτωθούμε και να ισοπεδώσουμε ο ένας τις πόλεις του άλλου με βόμβες επειδή είμαστε "εμπορικοί ανταγωνιστές" ή "για την αμερικανική δημοκρατία" ή "για την βρετανική αυτοκρατορία" ή για οποιαδήποτε άλλη βλακεία.

ΕΙΜΑΙ ΑΡΙΟΣ, και θα είμαι αδελφός με όλους τους άλλους Άριους του κόσμου και θα πολεμήσω στο πλευρό τους. Κι αν είναι απαραίτητο θα μπω πρώτος στη μάχη της επιβίωσης ενάντια στην τρομερή απειλή των εκατομμυρίων εγχρώμων όντων που διψούν για το αίμα του Άριου και που καθοδηγούνται από τον ρυπαρό Εβραίο.

Όμως, όπως συνέβη και στον πρώτο άνθρωπο του παραδείγματος, που επεχείρησε να διασχίσει τη ζούγκλα, πολλοί από τους λευκούς "ηγέτες" δεν μπορούν να συλλάβουν τις κοσμικές διαστάσεις του προβλήματος και νομίζουν αφελέστατα ότι είναι κάτι που μπορεί να επιλυθεί στη "δικιά τους" μόνο χώρα με ημίμετρα.

Η ελάχιστη μειοψηφία που αντιλαμβάνεται τον τρομακτικά επείγοντα χαρακτήρα της κατάστασης προσπάθησαν, πριν την εμφάνιση των εθνικοσοσιαλιστών στο προσκήνιο, να πολεμήσουν με όπλα ανεπαρκή για τον ολοκληρωτικό χαρακτήρα του αγώνα. Μερικοί πολύ προικισμένοι κατά τα άλλα ηγέτες προσπάθησαν να αντιμετωπίσουν την απειλή φανταζόμενοι ότι μικρές ομάδες λευκών, συγκεντρωμένοι σε περιορισμένες εκτάσεις της γήινης σφαίρας και ανεμίζοντας κάποιες σημαίες θα μπορούσαν να επιβιώσουν μόνοι τους, αδιάφορο το τι θα συνέβαινε σε άλλους λευκούς που θα κρατούσαν διαφορετικές σημαίες.

Οι Εβραίοι δεν έκαναν ποτέ τέτοιου είδους σφάλματα. Ποτέ δεν διαιρέθηκαν σε ψευδεπίγραφες γεωγραφικές ομάδες. Αντίθετα, οι Εβραίοι με τον σιωνισμό τους, τον μπολσεβικισμό τους και τον καπιταλισμό τους, επιτίθενται εναντίον όλων των Αρίων, παντού και πάντοτε. Στέλνουν τους αφανείς στρατούς τους σ' όλα τα έθνη μας σε μια ολοκληρωτική επίθεση ενάντια στους λευκούς, χωρίς να δίνουν καμιά απολύτως σημασία στα "εθνικά" σύνορα ή στις σημαίες ή στις γλώσσες ή στα έθιμα.

Μπροστά σε μια τέτοια απειλή, εμείς, αντί να κατανοήσουμε το μέγεθός της, συνεχίζουμε να μουρμουρίζουμε "αμερικάνικος ιμπεριαλισμός", "βρετανική αυτοκρατορία", "βρωμοκαθολικοί", "ανήθικοι άθεοι", "ρεπουμπλικάνοι", "η Γερμανία πρώτα!" κ.τ.λ. κ.τ.λ. Είμαστε σαν μικρά παιδιά που μαλώνουν για το ποιος έχει περισσότερους βόλους στο σακούλι του, ενώ είναι περιτριγυρισμένα από μια συμμορία από μαχαιροβγάλτες.

Ο αγώνας των καιρών μας είναι αποκλειστικά και μόνο για ΤΗΝ ΕΠΙΒΙΩΣΗ ΤΗΣ ΛΕΥΚΗΣ ΦΥΛΗΣ.

Και για να επιβιώσουμε, θα πρέπει να ξανακατακτήσουμε τη γη που κάποτε ανήκε στους προγόνους μας και που ο εκπολιτισμός της τους στοίχισε τόσο πολύ αίμα. Κάτω από τα λάβαρα του διεθνούς Εβραϊσμού, οι έγχρωμες μάζες απειλούν να ξαναφέρουν τη ζωώδη κατάσταση στον κόσμο. Κάτω από το λάβαρο της σβάστικής του Αδόλφου Χίτλερ όλοι οι λευκοί του κόσμου θα πρέπει να ξανακυριαρχήσουν στον πλανήτη για να διασώσουν τον πολιτισμό.

Ο εβραϊκός πόλεμος ενάντια στον πολιτισμό είχε στην πραγματικότητα την μορφή μιας τεράστιας επανάστασης, κατά τη διάρκεια της οποίας έβαλαν τους Αριους να αλληλοσφάζονται κραυγάζοντας συνθήματα όπως "δημοκρατία!", "σοσιαλισμός!", "ελευθερώστε τους σκλάβους!", "ελευθερία, ισότητας, αδελφότητας!". Και τώρα ίσως μας ξαναβάλουν να αλληλοσφαχτούμε φωνάζοντας "καπιταλισμός!" και "μπολσεβικισμός!", χρησιμοποιώντας αυτή τη φορά ατομικές βόμβες φτιαγμένες με την χρηματοδότηση του Εβραίου.

Κατά τη διάρκεια όλων αυτών των αδελφοκτόνων πολέμων οι Εβραίοι δεν δίστασαν μπροστά σε τίποτα, ούτε και στη θυσία λίγων δικών τους, προκειμένου να φτάσουν στο διαβολικό σκοπό τους.

Οι Εβραίοι αντιλαμβάνονται αυτό που πρέπει να αντιληφθούμε και εμείς: ότι εδώ παίζεται το μεγαλύτερο έπαθλο από καταβολής κόσμου, δηλαδή η κυριαρχία πάνω σ' ολόκληρη τη γη, και δεν επιτρέπεται κανένας δισταγμός μπροστά σε τίποτα.

Αν θέλουμε να επιβιώσουμε, πρέπει και εμείς να έχουμε το μυαλό και τη δύναμη για να

αντιμετωπίσουμε τον άκρως σοβαρό χαρακτήρα της κατάστασης και να δράσουμε ΑΔΙΣΤΑΚΤΑ, ΓΡΗΓΟΡΑ και ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΑ.

Οι Εβραίοι έχουν φτάσει σχεδόν στο στόχο που έθεσαν για τους εαυτούς τους εδώ και τεσσαρεις χιλιάδες χρόνια -δηλ. τη φανερή κυριαρχία τους στη γη. Αυτή τη στιγμή έχουν απόλυτη μυστική δύναμη και χειρίζονται και ελέγχουν όλες τις παγκόσμιες δραστηριότητες. Χρειάζονται λίγη ακόμα πλήση εγκεφάλου οι μάζες για να σπάσει τελείως η θέλησή τους για αντίσταση και να κατορθώσουν οι Εβραίοι να κάνουν την παγκόσμια κυριαρχία τους ένα αναγνωρισμένο και επίσημο καθεστώς. Πολέμησαν αιώνες για την παγκόσμια αυτή κυριαρχία με άκαμπτη αποφασιστικότητα και σιδερένια θέληση και μόνο ένα θαύμα μπορεί πια να αποτρέψει τον θρίαμβο αυτών των φανατικών, όσο καταστρεπτικές συνέπειες κι αν έχει ένας τέτοιος θρίαμβος για την ανθρωπότητα.

Ακόμη και οι άθεοι Εβραίοι -και τέτοιοι είναι οι περισσότεροι απ' αυτούς- έχουν μια αλόγη πιστή στις αρχαίες εβραϊκές προφητείες που λένε ότι όταν "κατεβούμε από τους λόφους της Σιών προς την Ιερουσαλήμ", οι Εβραίοι θα αποκτήσουν και κυβερνήσουν τη γη".

ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΣΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ ΤΩΡΑ, και μόνο μερικά τετράγωνα της απομένουν για να την καταλάβουν εξ ολοκλήρου! (σημ: από τότε που γράφτηκαν αυτές γραμμές οι Εβραίοι κατέλαβαν και την αραβική συνοικία της Ιερουσαλήμ, τον Ιούνιο του 1967, ορκιζόμενοι να μην φύγουν ποτέ από εκεί). Καθώς αισθάνονται την τελική νίκη τους να πλησιάζει, αποθρασύνονται τελείως.

Αντίκρου σ' αυτήν την τρομερή απειλή να γίνουμε ολοκληρωτικά υποχείρια μιας συμμορίας εγκληματικών παρασίτων, ο στενός σωβινισμός και συντηρητισμός των ακροδεξιών "ηγετών" μας είναι η μεγαλύτερη ανοησία! Με τους αρχηγούς των αποβρασμάτων όλης της γής, τους Εβραίους, να καθοδηγούν εκατομμύρια υπανθρώπους σε μια παγκόσμια επίθεση ενάντια στους λευκούς φορείς του πολιτισμού, και με το τέλος μόνο λίγα λεπτά μακριά μας, μόνον οι πιο μυωπικοί "ηγέτες" μπορούν να

συνεχίζουν να κρατούν τη φυλή μας διαιρεμένη και αβοήθητη σε ομάδους από "Αμερικανούς", "καθολικούς", "Γερμανούς", "γιάνκηδες", "άθεους", "συντηρητικούς", "ρεπουμπλικάνους" κ.τ.λ.

Ο Εβραίος μπορεί να έχει μια ή περισσότερες από τις παραπάνω ιδιότητες, αλλά ΠΡΩΤΑ ΑΠΟ ΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΕΒΡΑΙΟΣ.

Το πρώτο πράγμα που θα πρέπει να κάνει εκείνος που θα αναλάβει τη σωτηρία της φυλής μας είναι να εμψυχήσει στους λευκούς συνανθρώπους μας την ιδέα της ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ και την πίστη στη φυλή σαν ανώτερη από οποιαδήποτε άλλη πίστη και δέσμευση.

Αν αυτό θα εξυπηρετούσε τους σκοπούς μας, οι άνθρωποι μας θα μπορούν να γίνονται "δημοκράτες" ή "άθεοι" ή "συντηρητικοί", αλλά πρώτα απ' όλα θα πρέπει να είναι ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΠΟΙΗΜΕΝΟΙ ΛΕΥΚΟΙ.

Αλλιώς, οι Εβραίοι θα μας κρατούν πάντοτε διαιρεμένους, ανίσχυρους και στερημένους από τη γνώση του μεγαλείου και της δύναμης της φυλής μας, ενώ αυτοί θα πολεμούν φανατικά, όντας συνειδητοποιημένοι Εβραίοι.

Ο κόσμος της τηλεόρασης και των πυραύλων έχει γίνει πια πολύ μικρός για να επιτρέψει σε μια ομάδα λευκών να "απολαμβάνουν" την πολυτέλεια της μεταξύ τους αλληλοσφαγής, για λογαριασμό του Εβραίου, για καμιά αφορμή που θα μπορούσε να εφεύρει η προπαγάνδα του. Απλούστατα δεν έχουμε τη δυνατότητα να πολεμούμε μεταξύ μας όταν δεχόμαστε συνεχή επίθεση από τις απειράριθμες ορδές των αλλοφύλων που καθοδηγούνται από έναν τόσο φανατικό και διαβολικό εχθρό, όσο ο μαρξιστής, φιλελεύθερος, σιωνιστής Εβραίος.

Ο λόγος για τον οποίο ο λευκός έχει χάσει πολλές φορές στις αναμετρήσεις του με τον Εβραίο είναι η άρνησή του να αντικρύσει το τεράστιο μέγεθος και τον επείγοντα χαρακτήρα του προβλήματος.

Επέτρεψε να παρασύρεται σε εκατομμύρια διαξιφισμούς για ασήμαντες αιτίες, ενώ η φυλή του οδηγείτο στον αφανισμό.

Όπως και ο άνθρωπος του πρώτου παραδείγματος, δεν έχουμε κατανοήσει πώς πρέπει να βαδίσουμε, ποιά εμπόδια θα βρεθούν στο δρόμο μας και, το χειρότερο απ' όλα, δεν έχουμε ξεκαθαρίσει το σκοπό που πρέπει να πετύχουμε ή να πεθάνουμε.

Αυτός ο σκοπός δεν είναι τίποτα λιγότερο από την ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΤΗΣ ΓΗΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΡΙΟ, δεδομένου ότι ο πολιτισμός εξαρτάται αποκλειστικά από την κυριαρχία αυτή. Κάθε μικρότερος σκοπός είναι ολότελα άχρηστος, όπως θα ήταν άχρηστο για κάποιον που πρόκειται να τον κρεμάσουν να παίρνει βιταμίνες για να αποκτήσει τέλεια υγεία.

Ένας τέτοιος αφάνταστα δύσκολος στόχος όπως η κυριαρχία πάνω στη γη δεν μπορεί να γίνει απτός ούτε με την βοήθεια της τύχης, ή του θεού, ή με ελπίδες και ευχές, ή με σικ ομιλίες και εκδόσεις ή με σποραδική βία.

Αυτό που πρέπει να προσπαθήσουμε να επιτύχουμε είναι μια ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ενάντια στην παγκόσμια σιωνιστική συνωμοσία. Και οι επαναστάσεις δεν είναι ποτέ μα ποτέ το αποτέλεσμα τυχαίων και αυθόρμητων εξεγέρσεων, αλλά πάντοτε το προϊόν ενός αδίστακτου, επιστημονικού σχεδιασμού βασισμένου στους αναλλοίωτους νόμους των μεγάλων κοινωνικών ανακατατάξεων. Πίσω από τις συμπλοκές και τα οδοφράγματα, υπάρχει πάντα η προεργασία που έγινε από τους συνωμότες στο σκοτάδι-διαφορετικά, η επανάσταση καταπνίγεται σε ελάχιστο χρόνο.

Όμως οι ακροδεξιοί "ηγέτες" μας δεν έχουν μόνο αποτύχει να αντιληφθούν τις γιγαντιαίες διαστάσεις του προβλήματος, αλλά επίσης έχουν αποτύχει να αναλάβουν τις τρομακτικές ευθύνες που συνεπάγεται η προσπάθειά μας. Ατομα που φιλοδοξούσαν να γίνουν ηγέτες εμφανίστηκαν κατά καιρούς και οδήγησαν σε αξιοθρήνητες προσπάθειες, που μόνο αποτέλεσμα είχαν να ενοχλήσουν το κτήνος και να ξεδέψουν άσκοπα τον ηρωισμό και το αίμα μας σε έναν άκαρπο αγώνα που πάντα τελείωνε με ένα συντριπτικό χτύπημα από τα νύχια του.

Μόνο μια παγκόσμια επανάσταση μπορεί να καταπολεμήσει την παγκόσμια εβραϊκή συνωμοσία.

Κάθε επανάσταση όμως πρέπει να προετοιμάζεται με ακρίβεια και με βάση τους σιδερένιους νόμους που κυβερνούν την συμπεριφορά των μαζών.

Μια παγκόσμια επανάσταση ενάντια στην τεράστια δύναμη του παγκόσμιου εβραϊσμού πρέπει να σχεδιαστεί και να εκτελεστεί με μια μεγαλοφυΐα και μια αποφασιστικότητα που δεν θα έχουν προηγούμενο στην παγκόσμια ιστορία. Ο θεμελιωδότερος νόμος μιας τέτοιου μεγέθους κοινωνικής αναταραχής δεν μπορεί να είναι άλλος από αυτό που έλεγαν οι πρώτοι Χριστιανοί: "Το αίμα των μαρτύρων είναι σπόρος της νέας εκκλησίας".

Ίσως να ακούγεται σκληρό και βάρβαρο, αλλά δεν παύει να είναι αληθινό ότι όσο μεγαλύτερος είναι ο σκοπός, τόσο περισσότερο αίμα και δάκρυα πρέπει να χυθούν για να πραγματοποιηθεί.

Το δίχως προηγούμενο, κολοσσιαίο κίνημα που φιλοδοξεί μόνο του να ανατρέψει άλλα χίλλια χρόνια επιβίωσης του 'Αριου δεν μπορεί όχι μόνο να πραγματοποιηθεί, αλλά ούτε καν ν' αρχίσει αν σκοπεύουμε να δράσουμε με "ασφαλή" και εύκολο τρόπο. Ακόμα και οι συνηθισμένες ταλαιπωρίες και προβλήματα είναι πάρα πολύ ελάχιστες μπροστά σ' αυτά που θα πρέπει να περιμένουμε. Το κάθε τι σ' αυτή την μεγάλη μάχη θα είναι Τιτάνιο και αν θέλουμε να ελπίζουμε ότι θα νικήσουμε, δεν μπορούμε να κάνουμε πίσω μπροστά σε Τιτάνειες δοκιμασίες.

Τα δυνατά κινήματα απαιτούν πάντοτε πολλούς ανθρώπους που θα γίνουν ολοκαύτωμα από το πάθος τους και την αφοσίωσή τους στο Σκοπό. Και αυτοί οι άνθρωποι δεν θα αυτοθυσιάζονταν ποτέ ούτε για το εμπορικό ισοζύγιο, ούτε για την παγκόσμια ειρήνη, ούτε για τίποτ' άλλο από αυτά στα οποία μας παρακινούν να είμαστε πιστοί.

Μόνο η επίκληση στα πιο αρχέγονα συναισθήματα της συλλογικής ψυχής μπορεί να βγάλει τις μάζες από το λήθαργό τους και να τις φέρει στο ψυχικό εκείνο παραλήρημα που γεννά τις επαναστάσεις. Τίποτα δεν επηρεάζει τα αρχέγονα συναισθήματα των μαζών όσο ο ΗΡΩΙΣΜΟΣ, και μόνο ο πιο απόλυτος ηρωισμός μπορεί να βγάλει τον λευκό άν-

θρωπο από τον λήθαργό του και να τον απαλλάξει από τον παραλύοντα φόβο του για τους Εβραίους.

Και δεν υπάρχει κανένα άλλο σύμβολο παρά η σβάστικα και κανένα άλλο όνομα παρά αυτό του Αδόλφου Χίτλερ για να γεννήσουν αυτόν τον ηρωισμό, που από μόνος του αυτός μπορεί να ενώσει και να εμψυχώσει όλους τους 'Αριους σε ένα ακαταμάχητο κύμα αντιεβραϊκής, αντιμαρξιστικής και αντιφιλελεύθερης επανάστασης.

Πριν εμφανιστεί στο ιστορικό προσκήνιο ο Αδόλφος Χίτλερ, οι λευκοί όλου του κόσμου δεν είχαν τίποτα, απολύτως τίποτα που να τους ενώνει σε κοινό σκοπό. Δεν είχαν κοινούς ήρωες και μάρτυρες, άγια μνημεία, ονόματα και σύμβολα.

Όμως τώρα, από του εκατομμύρια νέων Γερμανών 'Αριων ανδρών έδωσαν πρόθυμα τις πολύτιμες ζωές τους στον πρώτο πραγματικό αγώνα της ιστορίας προς όφελος της 'Αριας φυλής, έχουμε πια τα αιματοβαμμένα σύμβολα και μάρτυρες, δηλαδή το θεμελιωδέστερο συστατικό μιας επανάστασης!

Εκατομμύρια άλλοι νέοι άνδρες που πολεμούσαν, αν και 'Αριοι, για το σκοπό του διαβολικού καπιταλιστή και μπολσεβίκου Εβραίου θα έχουν χάσει τις εξ ίσου πολύτιμες ζωές τους για το τίποτα, αν δεν κατανοήσουμε ότι ποτέ ξανά δεν πρέπει να χυθεί 'Αριο αίμα προς όφελος των Εβραίων και των Νέγρων.

Όμως, όσο απίστευτο κι αν φαντάζει τελικά, οι τυχεροί κληρονόμοι όλης αυτής της αυτοθυσίας και του ηρωισμού, αυτοί που θα έπρεπε να αδράξουν τα πολύτιμα αιματοβαμμένα λάβαρα, απορρίπτουν αυτήν την κληρονομιά επειδή "δεν είναι πρακτική".

"Δεν μπορούμε ποτέ να κερδίσουμε κυρήσσοντας ανοικτά το ναζισμό και κρατώντας τη σβάστικα" μας πληροφορούν οι αξιοπρεπείς αυτοί κύριοι. "Οι Εβραίοι έχουν διδάξει στο λαό να τα μισεί αυτά τα πράγματα" και προσθέτουν "άμα εξυμνούμε τον Χίτλερ πολύ ανοιχτά θα μας βάλουν φυλακή ή θα μας σκοτώσουν"!

Σαν να μην είχαν μπει όλοι ανεξαιρέτως οι επαναστάτες φυλακή (ακόμα και οι Εβραίοι που πυ-

ροδότησαν την ρωσική επανάσταση) και σαν να μην είχαν βρει το θάνατο πολλοί απ' αυτούς...

Δηλαδή εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές θα φανούμε πιο δειλοί από μια συμμορία Εβραίων;

Οι διωγμοί και οι ταλαιπωρίες που αυτοί οι χλιαροί χαρακτήρες θέλουν να αποφύγουν είναι προϋπόθεση "εκ των ων ουκ άνευ" για τη νίκη μας.

Αυτά δεν είναι λόγια του αέρα. Εγώ προσωπικά έχω αποδείξει την αλήθεια τους, έχουν βιασπραγήσει εναντίον μου και εναντίον της περιουσίας μου, με έχουν κλείσει στη φυλακή, έχω χάσει την οικογένειά μου και ζω σαν κυνηγημένο ζώο. Σε δώδεκα μέρες από σήμερα, που γράφω αυτές τις γραμμές, αντιμετωπίζω και πάλι το καλλι της φυλακής. Αυτά τα πράγματα είναι πολύ δυσάρεστα και θλιβερά, όμως δεν μπορεί να γίνει αλλιώς!

Μέσα σε δυο χρόνια έχω αναλάβει ηγετική θέση στον αγώνα για τον λευκό άνθρωπο, αρχίζοντας σαν ένας απένταρος, άγνωστος και βοήθητος όπως εκατομμύρια άλλοι. Κι αυτό απλά και μόνο επειδή δέχτηκα μ' ευγνωμοσύνη και χρησιμοποίησα με αγάπη τα πολύτιμα ονόματα και σύμβολα, τα καθηγιασμένα με ωκεανούς αίματος και δακρύων: τη σβάστικα και το όνομα του αιώνιου αρχηγού μας, του Αδόλφου Χίτλερ!

Μια προσωρινή πολιτική επιτυχία είναι εύκολη. Είναι πάντα ευκολότερο για κάποιον να φορά χοντρά ρούχα για να φαίνεται δυνατός και μυώδης, παρά να αναπτύξει τους μύες του με χρόνια σκληρής άσκησης. Εδώ και πάρα πολλά χρόνια υπάρχει μια συνεχής άνοδος και πτώση "ακροδεξιών" κινήματων τα οποία μοιάζουν με τον άνθρωπο του παραδείγματός μας. Διακηρύσσοντας "την αξία της οικογένειας", "την αρετή", "τον πατριωτισμό" κ.τ.λ. και αποφεύγοντας σκληρές εκφράσεις - όπως η ανάγκη εξουδετέρωσης των σιωνιστών εχθρών της ανθρωπότητας - αρκετοί δειλοί "πατριώτες" και "συντηρητικοί" και ακόμα και μερικοί "σκληροί" αντισιωνιστές πήγαιναν να τους ακούσουν.

Αλλά αυτοί οι άνθρωποι δεν έμπαιναν βέβαια στα κινήματα αυτά επειδή φλέγονταν από επαναστατικό ζήλο και μετά βίας συγκρατούντο για να μην επιτεθούν στους βασανιστές της φυλής μας στη

μέση του δρόμου. Έμπαιναν στις "πατριωτικές" ενώσεις για να ανακουφίσουν κάπως την ένοχη συνείδησή τους και να υποκριθούν ότι πολεμούν την εβραϊκή τρομοκρατία με ό,τι αυτοί αποκαλούν "καθαρές, πονηρές μεθόδους". Ξεσκάνε λίγο από την καθημερινή καταπίεση και εκφοβισμό των Εβραίων και των Νέγρων μια φορά την εβδομάδα, όταν πηγαίνουν σε μια "εκδήλωση" (κλειστή φυσικά) και μετά τρέχουν χαρούμενοι σπίτι τους για να περάσουν άλλη μια εβδομάδα με κέρδη, κοινωνικές εκδηλώσεις και τηλεόραση.

Αυτοί οι τρομεροί και ανήμεροι πολεμιστές τρομοκρατούνται όταν κάποιος τους λέει ότι ίσως θα έπρεπε να πάνε να μοιράσουν προκηρύξεις στο δρόμο ή να διακηρύξουν ανοιχτά τη γνώμη τους σε εχθρικό ακρατήριο.

Και όταν κάποιος ξεσκεπάζει όχι μόνο τους Εβραίους αλλά και αυτούς τους πολιτικούς τυφλοπόντικες που αποζητούν την ενεργητικότητά μας, αυτοί οι "ανιδιοτελείς ήρωες" του επιτίθενται φωνάζοντας του ότι είναι "πράκτορας της αστυνομίας", "προβοκάτορας" κ.τ.λ.

Το έργο της παγκόσμιας αντιεβραϊκής επανάστασης δεν είναι να προσελκύσει και να οργανώσει αυτούς τους αξιοπεριφρόνητους δειλούς, αλλά να τους πετάξει έξω από το κίνημά μας για να μην είναι σε θέση να μας αποστερούν από τους ήδη ελάχιστους πόρους μας.

Αυτό το έργο δεν το επιτελεί τίποτα τόσο καλά όσο η σβάστικα.

Οι κερδοσκόποι, οι αργόσχολοι, οι δειλοί, οι πολιτικές πόρνες απομακρύνονται με την ουρά στα σκέλια στη θέα του, όπως ο διάβολος από το λιβάνι.

Επίσης η σβάστικα είναι πολύ ελκυστική σε ορισμένους τολμηρούς, ψυχωμένους και λάτρες της περιπέτειας νεαρούς που χρειαζόμαστε.

Στην Αμερική, οι περισσότεροι απ' αυτούς αυτοαποκαλούνται "ρατσιστές" μόνο και μόνο από υποσυνείδητη φυλετική παρόρμηση. Όταν μαθαίνουν τον πραγματικό ρόλο του Εβραίου στο φυλετικό αίσχος που είναι σήμερα οι Η.Π.Α. γίνονται αμέσως εθνικοσοσιαλιστές. Μετά δεν χρειάζονται παρά

ελάχιστοι μήνες ιδεολογικής εκπαίδευσης για να κατανοήσουν πλήρως την βαθύτερη σημασία, την ιδεολογία και τους πραγματικούς σκοπούς του κινήματος.

Αλλά ακόμα πιο σπουδαίο από τα πλεονεκτήματα αυτά της σβάστικας είναι η υπερφυσική επίδραση που έχει αυτή στους Εβραίους.

Δεν φαίνεται να είναι τίποτ' άλλο από μερικές μαύρες γραμμές -κι όμως κάνει τους Εβραίους να χάνουν το συνηθισμένο καταθόνιο, διπρόσωπο και ψυχρά υπολογιστικό χαρακτήρα τους, να τους πιάνει υστερία και να κάνουν βλακώδεις ενέργειες. Γι' αυτούς, δεν είναι μόνο μερικές γραμμές, αλλά η φοβερή απειλή του ανηλεούς ξεσκεπάσματος, της δικαιοσύνης και της τρομερής εκδίκησης που βαθιά μέσα τους κάτι τους λέει ότι την αξίζουν και με το παραπάνω. Είναι σα να δείχνουμε την εικόνα μιας ηλεκτρικής καρέκλας σ' έναν κυνηγημένο δολοφόνο.

Ένας ήρεμος, υπολογιστής Εβραίος είναι το πιο επικίνδυνο κτήνος στη γη. Εξασκώνας την διανοητική, διεστραμμένη αλλά και μεγαλοφυή λογική του, ο Εβραίος έχει σχεδόν καταφέρει να μας υποδουλώσει όλους μας. Αλλά ένας υστερικός, αλαλάζων Εβραίος εκτός εαυτού από το φόβο του και το μίσος του είναι πανεύκολη λεία για έναν ήρεμο εθνικοσοσιαλιστή.

Αυτό το έχουμε αποδείξει πολλές φορές. Τα εβραϊκά συμβούλια έχουν ξοδέψει πολλά χρήματα για να ενημερώσουν τους ομοφύλους τους για μας και να τους πείσουν να μας αγνοήσουν τελείως. Αλλά οι ορδές των δύσμορφων παρασίτων δεν μπορούν να το κάνουν! Όταν βλέπουν τη σβάστικα και μας ακούν να εξυμνούμε τον Αδόλφο Χίτλερ, ξαναγίνονται οι παλιοί Εβραίοι του γκέττο που πάντοτε τίναζαν την τελευταία στιγμή τη νίκη τους στον αέρα εξ αιτίας του μίσους τους και της δίψας τους για αίμα.

Το αποτέλεσμα είναι το οξυγόνο κάθε πολιτικού κινήματος: η ΔΗΜΟΣΙΟΤΗΤΑ!

Παρά την εβραϊκή κυριαρχία στα μέσα ενημέρωσης, η εμφάνιση εθνικοσοσιαλιστών που κραδαίνουν τη σβάστικα στους δρόμους δεν μπορεί βέβαια

να περάσει απαρατήρητη. Και δεν μπορεί να αποκρυφτεί γιατί έτσι θα προδοθεί σε πολλούς ανθρώπους η εβραϊκή κυριαρχία στον τομέα αυτό. Έτσι αναγκάζονται να τη δείξουν...

Και όταν το νεαρό κίνημά μας μπορεί να δείχνει την ύπαρξή του στα τεράστια τηλεοπτικά δίκτυα, στις εφημερίδες, στα περιοδικά κ.τ.λ. έχει κερδίσει μια νίκη. Γιατί έτσι καλεί όλους αυτούς που ακριβώς ένα τέτοιο κίνημα αναζητούν να πυκνώσουν τις τάξεις του. Μόνο έτσι μπορέσαμε εμείς, στο Αμερικανικό Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα, να έρθουμε σε επαφή με πολλούς ανθρώπους που δεν είχαν ποτέ πριν επαφή με "ακροδεξιές πατριωτικές" οργανώσεις.

Η σβάστικα και ο Χίτλερ είναι έτσι κατά κάποιο τρόπο η λύση στο αιώνιο πρόβλημα του κινήματός μας -τα λεφτά!

Όταν δεν έχεις λεφτά για εκδόσεις, αίθουσες συγκεντρώσεων κ.τ.λ. μπορείς να βγείς στους δρόμους και να μοιράσεις προκηρύξεις, που κοστίζουν ελάχιστα. Οι Εβραίοι φρενιάζουν, επιτίθενται -και ορίστε όλη η δημοσιότητα που ζητούσες και που αλλιώς θα έπρεπε να πληρώσεις εκατομμύρια στα τηλεοπτικά κανάλια και στις εφημερίδες!

Φυσικά ίσως τραυματιστείς λίγο ή ίσως καθήσεις μερικές μέρες φυλακή ή και τα δύο. Αλλά αυτό είναι πολύ μικρό τίμημα για μια τέτοια δημοσιότητα.

Εκτός από τη δημοσιότητα που συνεπάγεται η εμφάνισή σου ως "ναζί", θα ανακαλύψεις ότι η τολμηρότητα και προκλητικότητα του εγχειρήματος θα προσελκύσει τους νεαρούς μαχητές που χρειάζεσαι, ακόμα κι αν αυτοί δεν γνωρίζουν τίποτα για τον εθνικοσοσιαλισμό. Θαυμάζουν απλώς το θάρρος σου και την ψυχή σου. Αργότερα, όταν θα γνωρίσουν καλύτερα τις ιδέες σου, θα γίνουν ενσυνείδητοι υπερασπιστές της ελευθερίας του λόγου σου. Πολεμούν γιατί απλά τους αρέσει.

Και πάνω απ'όλα η σβάστικα θα σε σώσει από το θεμελιώδες σφάλμα της "ακροδεξιάς" ότι η ωραία λογική θα αλλάξει τον κόσμο και θα μας σώσει από την εβραϊκή τυραννία.

Η λογική δεν είναι παρά μια πολύτιμη και απείρως σπάνια αρετή που βρίσκεται στο μυαλό μιας απειροελάχιστης μειοψηφίας του είδους HOMO SAPIENS. Και ακόμα και οι λίγες μεγαλοφυΐες οι ικανές να εξασκούν γνήσια, ανεξάρτητη λογική είναι τελείως ανίκανες να δράσουν σύμφωνα με τις επιταγές της λογικής αυτής. Κι αυτός είναι ο λόγος που τόσες μεγαλοφυΐες είναι "αποτυχημένοι" μέσα σε μια κοινωνία που δεν καταλαβαίνει ούτε αυτούς, ούτε τη λογική τους.

Η ΒΙΑ, η ΙΣΧΥΣ, η ΔΥΝΑΜΗ είναι αυτά που κυβερνούν τον κόσμο, από την παλίρροια των ωκεανών μέχρι την απόφαση του γείτονά σου να εγγραφεί στο ρόταρυ. Μόνο ελάχιστοι "αλλάζουν γνώμη" επειδή πείστηκαν από ένα ανώτερο επιχείρημα. Οι μάζες -και σ' αυτές συμπεριλαμβάνονται και οι σημερινοί "διανοούμενοι" -αλλάζουν γνώμη μόνο και μόνο για να συμφωνούν με το επικρατέστερο ρεύμα. Με άλλα λόγια, η τεράστια πλειοψηφία πάντοτε υποκύπτει στη δυνατότερη γνώμη -σ' εκείνη που ανταμείβει τους πιστούς της και τιμωρεί τους αντιπάλους της.

Η "ακροδεξιά" εξετάζει τους λόγους και τα επιχειρήματα και τα γεγονότα και τα βρίσκει ωραία και αληθινά -και μπορεί να 'ναι κι έτσι. Μετά διαμαρτύρονται γιατί οι αλήτες από δίπλα τους χτυπήσανε και τους πετάξανε έξω από τα γραφεία επειδή "ήταν φασίστες".

Αλλά έτσι έχουν τα πράγματα. Οι μάζες θα αγκαλιάσουν οποιοδήποτε γνώμη έχει μεγαλύτερη δύναμη και θέληση να τους κατακτήσει. Είναι απελπιστικά θηλυκές στη σκέψη και πάντα μα πάντα προτιμούν τη δύναμη από την "ορθότητα".

Όταν λένε "όχι" στη σβάστικα και στον εθνικοσοσιαλισμό, δεν είναι παρά το αιώνια θηλυκό που λέει "όχι", αλλά εννοεί: "αν αποδεχτείς το όχι μου, είσαι ένας αδύναμος και δεν έχεις καμμία ελπίδα. Ας δούμε αν έχεις τον ανδρισμό και τη δύναμη και την εξυπνάδα για να με κάνεις να σου πω ναι".

Μας "μισούν" σήμερα επειδή είμαστε αδύναμοι και ανίσχυροι. Όλη η λογική του κόσμου δεν θα έφτανε για να τους κάνει να μας αγαπήσουν όσο

κι αν μεταμφιέσουμε τις ιδέες μας. Αυτό θα γίνει μόνο όταν θα κερδίσουμε το σεβασμό τους και το θαυμασμό τους ΜΕ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ ΜΑΣ, ΤΗ ΘΕΛΗΣΗ ΜΑΣ, ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΜΑΣ. Όσο ηλίθιοι κι αν είναι, μπορούν ακόμα πολύ καλά να μυρίζονται τη δύναμη και η προσπάθεια να αποκρύψουμε τις εθνικοσοσιαλιστικές μας ιδέες κάτω από "πατριωτικές" κινήσεις και άλλες ωραίες, ασφαλείς ομαδούλες τους απωθεί.

Στο διάολο οι "υπόγειες", "ασφαλείς" ενέργειες. Μας καταδιώκουν εξ ίσου είτε προχωράμε ανοιχτά, είτε κινούμαστε σαν λωποδύτες, και εξ άλλου οι ενέργειες αυτές είναι εκ των προτέρων καταδικασμένες σε μια άθλια αποτυχία.

Αν πρόκειται εμείς να είμαστε οι τελευταίοι απόγονοι εκείνων που κατέκτησαν τον κόσμο, αν πρόκειται τελικά να αφανιστούμε από δισεκατομμύρια ποντίκια, τουλάχιστον ας αντικρύσουμε τον θάνατο της φυλής μας όπως οι προγονοί μας αντιμετώπισαν τον δικό τους θάνατο - σαν ΑΝΔΡΕΣ. Ας μην σερνόμαστε ανάμεσα στα ποντίκια εκλιπαρώντας τον οίκτο τους ή υποκρινόμενοι ότι είμαστε κι εμείς ποντίκια. Ας σταθούμε στο ικρίωμα της ιστορίας - αν τελικά είναι γραφτό να μας κρεμάσουν - περήφανα όπως οι μάρτυρες της Νυρεμβέργης. Είναι η ζωή τόσο γλυκιά, οι ανέσεις τόσο πολύτιμες και μια δουλειά σε κάποια εβραϊκή εταιρία τόσο σημαντική ώστε να φοβόμαστε να πιάσουμε το χέρι που επιβλητικά μας τείνει από το δοξασμένο παρελθόν ο ΑΔΟΛΦΟΣ ΧΙΤΛΕΡ ; Ας πάει στο διάολο λοιπόν η "ασφάλεια" και η "πονηριά".

Μόνο στους Εβραίους αρμόζει να είναι μοχθηροί και πονηροί. Τα χαρίσματα της φυλής μας υπήρξαν πάντοτε η χαρούμενη δύναμη, η άκαμπτη αφοσίωση, η ευθύτητα, το ανδροπρεπές θάρρος και ο φλογερός ηρωισμός.

Όταν οι Εβραίοι, με την οικονομική τους τρομοκρατία, τις φυλακές τους, τα μαντρόσκυλά τους και τους δημίους τους κάνουν τον λευκό να παραδώσει το σπαθί του και το θάρρος του, και τον ξεγελούν κάνοντάς τον να νομίζει ότι με την πονηριά μπορεί να ρίξει την εβραϊκή τυραννία, τότε έχουν καταφέρει να χειραγωγήσουν εντελώς

τον κάποτε πανίσχυρο Άριο, και τον καταδικάζουν σε αιώνια ατίμωση και ήττα. Ο Άριος δεν θα καταφέρει ποτέ να κερδίσει με τεχνάσματα και πονηριές.

Στην αρχή της εποχής των Βίκιγκς, οι κατώτερες φυλές κρύβονταν στα λασποκάλυβά τους και προσεύχονταν: "Θεούλη μου φύλαξε μας από τη μάγνια των ανθρώπων του Βορρά". Τέτοιοι άνθρωποι έφτιαξαν τον πολιτισμό.

Αν ο πολιτισμός σωθεί τελικά από τους αντιφυσικούς Εβραίους, τους καννίβαλους υπηρέτες τους και από τους παρηκμασμένους φιλελεύθερους φίλους τους, τέτοιοι άνθρωποι θα τον σώσουν - και όχι δειλοί και ερπετά.

GEORGE LINCOLN ROCKWELL

9 ΜΑΡΤΙΟΥ 1918: Γέννηση του Τζωρτζ Λίνκολν Ρόκγουελ στο Μπλούμινγκτον του Ιλλινόις.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ ΤΟΥ 1938: Μπαίνει στο πανεπιστήμιο Μπράουν για να σπουδάσει Φιλοσοφία.

1940: Κατατάσσεται εθελοντικά στο Ναυτικό με την ιδεαλιστική επιθυμία να σταματήσει τις «Φασιστικές» δυνάμεις οι οποίες στόχευαν να καταστρέψουν τον κόσμο, όπως πίστευε τότε. Γίνεται πιλότος και λίγο αργότερα αξιωματικός.

1946: Μπαίνει στο ινστιτούτο Πραττ της Νέας Υόρκης για να σπουδάσει σχέδιο και ζωγραφική. Ανακαλύπτει την έκφυλη τέχνη που ήθελαν να προωθήσουν εκεί. Μετά την αποφοίτησή του ιδρύει μια διαφημιστική εταιρία στο Μέην, σήμερα μια από τις μεγαλύτερες στη Η.Π.Α. Ακόμη ιδρύει το μεγάλης κυκλοφορίας περιοδικό «U.S. LADY».

1950: Με τον πόλεμο της Κορέας ανακαλείται στην ενεργό υπηρεσία.

1951: Ανακαλύπτει το «Μάιν Καμπφ» του Χίτλερ και γίνεται φανατικός Εθνικοσοσιαλιστής.

1955: Ιδρύει την «Αμερικανική Ομοσπονδία των Συντηρητικών Οργανώσεων» με την ελπίδα ότι έτσι θα ενώσει τις «εθνικές δυνάμεις» και θα μπορέσει να επιβάλλει τις ιδέες του. Η αποτυχία του εγχειρήματος αυτού τον έπεισε για την τέλεια ανικανότητα των συντηρητικών να κερδίσουν στον ιδεολογικό πόλεμο.

8 ΜΑΡΤΙΟΥ 1959: Ο Τζωρτζ Λίνκολν Ρόκγουελ «σηκώνει την παντιέρα» στο Άρλιγκτον της Βιρτζίνια. Γέννηση του Αμερικανικού Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος. Έτσι αρχίζει το εννιάχρονο έπος της πρώτης μεταπολεμικής αναβιώσεως του Εθνικοσοσιαλισμού.

25 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1967: Ο Τζωρτζ Λίνκολν Ρόκγουελ δολοφονείται από ένα πρώην μέλος του κόμματος το οποίο είχε διαγράψει επειδή διατηρούσε επαφές με ύποπτους κύκλους.